

NATURA 2000 - STANDARDOWY FORMULARZ DANYCH

dla obszarów specjalnej ochrony (OSO),
proponowanych obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (pOZW),
obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (OZW) oraz
specjalnych obszarów ochrony (SOO)

OBSZAR PLH280040

NAZWA
OBSZARU Kaszuny

ZAWARTOŚĆ

- [1. IDENTYFIKACJA OBSZARU](#)
- [2. POŁOŻENIE OBSZARU](#)
- [3. INFORMACJE PRZYRODNICZE](#)
- [4. OPIS OBSZARU](#)
- [5. STATUS OCHRONY OBSZARU](#)
- [6. POWIĄZANIA OBSZARU](#)
- [7. MAPA OBSZARU](#)

1. IDENTYFIKACJA OBSZARU

1.1. Typ B	1.2. Kod obszaru PLH280040	Powrót
---------------	-------------------------------	------------------------

1.3. Nazwa obszaru

Kaszuny

1.4. Data opracowania 2008-11	1.5. Data aktualizacji 2024-03
----------------------------------	-----------------------------------

1.6. Instytucja lub osoba przygotowująca wniosek:

Nazwisko/Organizacja:	Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska
Adres:	Polska Al. Jerozolimskie 136 Warszawa 02-305
Adres e-mail:	kancelaria@gdos.gov.pl

Data zaproponowania obszaru jako OZW:	2009-10
Data zatwierdzenia obszaru jako OZW(*):	2012-01
Data objęcia obszaru ochroną SOO:	2022-11
Krajowe odniesienie prawne dla formy ochrony SOO:	rozp. MKiŚ z dn. 29 sierpnia 2022 r. w spr. soo Kaszuny (PLH280040)

Wyjaśnienia:	Zmniejszenie pow - 11.2019 r.
--------------	-------------------------------

2. POŁOŻENIE OBSZARU

2.1. Położenie centralnego punktu [wartości dziesiętne stopni]:

[Powrót](#)

Długość geograficzna
20.3825

Szerokość geograficzna
54.1139

2.2. Powierzchnia [ha]:
258.9

2.3. Obszar morski [%]
0.0

2.5. Kod i nazwa regionu administracyjnego

Kod poziomu NUTS 2

Nazwa regionu

PL62

Warmińsko-Mazurskie

2.6. Region biogeograficzny

Kontynentalny (100.0
%)

3. INFORMACJE PRZYRODNICZE

3.1. Typy siedlisk przyrodniczych występujących na terenie obszaru i ocena znaczenia obszaru dla tych siedlisk:

[Powrót](#)

Typy siedlisk wymienione w załączniku I						Ocena obszaru			
Kod	PF	NP	Pokrycie [ha]	Jaskinie [liczba]	Jakość danych	A B C D	A B C		
						Reprezentatywność	Powierzchnia względna	Stan zachowania	Ocena ogólna
3150			28.7		G	B	C	A	B
7110			3.2		G	B	C	A	B
7140			2.5		G	B	C	A	B
91D0			54.0		G	B	C	A	B
91E0			7.55		G	B	C	B	B

- PF: dla typów siedlisk, do których mogą odnosić się zarówno formy priorytetowe, jak i niepriorytetowe (6210, 7130, 9430) należy wpisać „x” w kolumnie PF celem wskazania formy priorytetowej.
- NP: jeśli dany typ siedliska nie istnieje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
- Pokrycie: można wpisywać z dokładnością do wartości dziesiętnych.
- Jaskinie: w przypadku siedlisk typu 8310 i 8330 (jaskinie) należy podać liczbę jaskiń, jeśli nie są dostępne szacunkowe dane na temat powierzchni.
- Jakość danych: G = „wysoka” (np. na podstawie badań); M = „przeciętna” (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska” (np. zgrubne dane szacunkowe).

3.2. Gatunki objęte art. 4 dyrektywy 2009/147/WE i gatunki wymienione w załączniku II do dyrektywy 92/43/EEG oraz ocena znaczenia obszaru dla tych gatunków

Gatunki					Populacja na obszarze					Ocena obszaru			
Grupa	Kod	Nazwa naukowa	S	NP	Typ	Wielkość		Jednostka	Kategoria	Jakość danych	A B C D	A B C	
						Min	Maks		C R V P		Populacja	Stan zachowania	Izolacja
A	1188	Bombina bombina			r				P	P	D		
M	1337	Castor fiber			p				P	P	D		
I	1042	Leucorrhinia pectoralis			p				P	P	D		
I	1060	Lycaena dispar			p				P	P	D		

- Grupa: A = płazy, B = ptaki, F = ryby, I = bezkręgowce, M = ssaki, P = rośliny, R = gady.
- S: jeśli dane o gatunku są szczególnie chronione i nie mogą być udostępnione publicznie, należy wpisać „tak”.
- NP: jeśli dany gatunek nie występuje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
- Typ: p = osiadłe, r = wydające potomstwo, c = przelotne, w = zimujące (w przypadku roślin i gatunków niemigrujących należy użyć terminu „osiadłe”).
- Jednostka: i = osobniki pojedyncze, p = pary lub inne jednostki według standardowego wykazu jednostek i kodów zgodnego ze sprawozdawczością na podstawie art. 12 i 17 (zob. [portal referencyjny](#)).
- Kategorie liczebności (kategoria): C = powszechne, R = rzadkie, V = bardzo rzadkie, P = obecne - wypełnić, jeżeli brak jest danych (DD), lub jako uzupełnienie informacji o wielkości populacji.
- Jakość danych: G = „wysoka” (np. na podstawie badań); M = „przeciętna” (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska” (np. zgrubne dane szacunkowe); DD = brak danych (kategorię tę należy stosować wyłącznie, jeśli nie da się dokonać nawet zgrubnej oceny wielkości populacji - w takiej sytuacji można pozostawić puste pole dotyczące wielkości populacji, jednak pole „Kategorie liczebności” musi być wypełnione).

4. OPIS OBSZARU

4.1. Ogólna charakterystyka obszaru

[Powrót](#)

Klasa siedliska przyrodniczego	Pokrycie [%]
N16	9.29
N19	12.11
N17	66.83
N06	9.88
N12	1.89
Ogółem pokrycia siedliska przyrodniczego	100

Dodatkowa charakterystyka obszaru:

Obszar Natura 2000 Kaszuny PLH280040 położony jest w północnej części woj. warmińsko-mazurskiego, na terenie gminy Lidzbark Warmiński, w powiecie lidzbarskim. W regionalizacji fizycznogeograficznej (wg. J. Kondrackiego 2001) należy on do mezoregionu Pojezierze Olsztyńskie (842.81). Rzeźba tego regionu jest charakterystyczna, występują tu bowiem ślady licznych małych lobów lodowcowych wraz z nieckami ich zagłębień końcowych różnych faz zlodowaceń północnopolskich. Dominują zatem formy marginalne, często określane jako moreny czołowe oraz formy martwego lodu, najczęściej różnego rodzaju kemy, rzadziej ozy i wypełnienia szczelin. Formy wklęsłe zostały w dużym stopniu spłaszczone wskutek

wypełnienia ich osadami mineralnymi i organicznymi. Stosunkowo licznie występują zabagnienia i torfowiska. Obszar Natura 2000 Kaszuny składa się z dwóch enklaw, większej południowej i mniejszej północnej. Większa enklawa jest wydłużonym obniżeniem wytopiskowym, położonym na wysokości około 75 – 77 m n.p.m., z niewysokimi pagórkami i wałami piaszczystymi zarówno po zachodniej jak i po wschodniej stronie. Miąższość piasków i żwirów wynosi najczęściej kilka metrów. Główne obniżenie, w części środkowej, zajmuje eutroficzne i zarastające jezioro Potar. Na południe od jeziora występują liczne mokradła – torfowiska leśne: sosnowy bór bagienny i borealna świerczyna bagienna. Wzniesienia sąsiadujące z obniżeniem jeziora Potar sięgają najczęściej do wysokości około 85 (maksymalnie 88,4) m n.p.m. Na terenie obniżonej części enklawy wody gruntowe występują stosunkowo płytko, często lustro tych wód występuje na powierzchni, powodując rozległe zabagnienia. Enklawa występująca w części północnej (około 1,5 km na północny wschód od jeziora Potar) jest także nieckowatym obniżeniem z borem bagiennym i torfowiskiem wysokim. Dno tego obniżenia znajduje się na wysokości około 82 m n.p.m. a sąsiadujące wyniesienia sięgają do wysokości około 95 m n.p.m. Jedyny stwierdzony ciek w tym obszarze Natury 2000 stanowi odpływ z jeziora Potar w kierunku północnym. Jezioro Potar jest uznane jako użytek ekologiczny o pow. 26,75 ha.

4.2. Jakość i znaczenie

3150 Starorzecza i naturalne eutroficzne zbiorniki wodne ze zbiorowiskami z Nympheion, Potamion
Na terenie obszaru Kaszuny jeziora eutroficzne reprezentowane są przez 2 zbiorniki wodne – jezioro Potar i mały, bezimienny zbiornik położony w wydzielaniu leśnym nr 130g. Względna powierzchnia tego siedliska została oceniona na ocenę C, tj. stanowi ono 0-2% powierzchni całkowitej występowania tego siedliska w Polsce. Jego stopień reprezentatywności został określony jako dobry (B). Na ocenę tą wpływ miało występowanie w toni wodnej zbiorowiska ze związków Potamion, Nymphaeion z dominacją rdestnic (Potamogeton sp.), grążeli czy grzybieni białych (Nymphaea alba). Strefę litoralu porastają podwodne łąki wywłócznika kłosowego (Myriophyllum spicatum) czy rogotka sztywnego (Ceratophyllum demersum). Stan zbiornika w oddziale 130g j oceniono jako C, ze względu na znaczne wypływanie i zamulenie. Stan zachowania jeziora Potar oceniono jako bardzo dobry A ze względu na jego położenie wśród lasów, z dala od terenów rolniczych i zabudowanych, odizolowane od napływu nutrientów bądź substancji szkodliwych dla środowiska, jakie mogłyby się przemieszczać z wodą. Skład chemiczny wody, roślinność i stan linii brzegowej pozostają pod przeważającym wpływem naturalnych sił przyrody. Tuż powyżej jeziora znajduje się obszar źródliskowy, zasilający jezioro w wodę. Na terenach przyległych prowadzona jest jedynie racjonalna gospodarka leśna, a powyżej Jeziora Potar większość drzewostanów to bory i lasy bagienne nie nadające się do użytkowania jako uprawy leśne. Ocena ogólna została
Stąd brak zagrożeń antropogenicznych dla siedliska. Naturalnym zagrożeniem jest wypływanie jeziora od strony południowej i zarastanie znacznych powierzchni przez zwarty łąn roślinności wodnej. Jest to długotrwały, naturalny proces. W opisanych okolicznościach ochrona Jeziora Potar powinna być ochroną bierną. Nie należy dopuszczać do rozwoju intensywnej gospodarki rybackiej (hodowla ryb), lub do regulacji poziomu wody poprzez budowę urządzeń piętrzących wodę lub odprowadzających wodę z jeziora. Tego rodzaju działalność nie jest obecnie ani realizowana ani przewidywana. Są to zagrożenia potencjalne, które w obecnej chwili nie oddziałują na stan siedliska.

7110 *Torfowiska wysokie z roślinnością torfotwórczą

Są to zbiorowiska mszarne, na podłożu torfu wysokiego, zbudowane z gatunków torfowców oraz innych gatunków mchów i roślin nasiennych charakterystycznych dla klasy Oxycocco-Sphagnetum. Ze względu na obecność w wierzchniej warstwie torfu (akrotelm) obecnych żywych części torfowców stopień reprezentatywności oceniono B. Względna powierzchnia tego siedliska została oceniona na ocenę C, tj. stanowi ono 0-2% powierzchni całkowitej występowania tego siedliska w Polsce. Na terenie Kaszun zinventaryzowano cztery stanowiska torfowisk wysokich, dwa na południowym krańcu Jeziora Potar i dwa w okolicach wsi Bugi. Są reprezentowane przez zespół Sphagnetum magellanici. Stan zachowania siedliska oceniono jako bardzo dobry A. Pło torfowe budują tu przede wszystkim torfowiec magellański i torfowiec błotny, inne gatunki torfowców jak torfowiec czerwony, torfowiec miękki i torfowiec okazały występują z mniejszym pokryciem. W warstwie mchów występują też płonnik strojny i mochwan błotny. W warstwie roślin naczyniowych dominują krzewinki: żurawina błotna, modrzewnica zwyczajna, bażyna czarna i bagno zwyczajne. Licznie występują welnianka pochwowata i welnianka wąskolistna. Ze względu na liczne gatunki charakterystyczne, właściwe stosunki wodne i edaficzne stopień zachowania struktury oceniono na I. Zagrożeń antropogenicznych nie stwierdzono. Potencjalnym zagrożeniem jest zalesianie lub odwadnianie torfowisk. Znaczna część torfowisk położonych na południowym krańcu Jeziora Potar została kilkadziesiąt lat

temu zalesiona sosną zwyczajną. Utrzymanie siedliska w nie pogorszonej formie wymaga utrzymania reżimu wodnego i przeciwdziałania ewentualnym próbom zalesiania. Obecnie zalesianie torfowisk jest sprzeczne z zasadami ochrony siedlisk i prowadzenia gospodarki w Lasach Państwowych, toteż wymienione zagrożenia należy traktować jako potencjalne.

7140 Torfowiska przejściowe i trzęsawiska (przeważnie z roślinnością z *Scheuchzeria-Caricetea nigrae*)
Na terenie Kaszun siedlisko jest reprezentowane przez niski szuwar turzycowy lub turzycowo-trawiasty na podłożu torfowym. Względna powierzchnia tego siedliska została oceniona na ocenę C, tj. stanowi ono 0-2% powierzchni całkowitej występowania tego siedliska w Polsce, a jego stopień reprezentatywności został określony jako dobry (B). Miejscami występują płaty turzycy nitkowatej. Stan zachowania siedliska oceniono jako bardzo dobry A. W sąsiedztwie zinwentaryzowano bogatsze gatunkowo płaty turzycy pospolitej i mietlicy rozłogowej, tworzące luźny łan na ple torfowcowym z licznymi gatunkami dwuliściennymi: bobrkiem trójlistkowym, dziewięciornikiem błotnym, fiołkiem błotnym, żurawiną błotną oraz ze stanowiskami kruszczyka błotnego i kukulki krwistej. Od południa na pło wchodzi trzcina pospolita i kępy trzęślicy modrej ograniczające powierzchnie torfowiska. Stopień zachowania struktury i funkcji oceniono na II. Stanowisko otoczone jest świerczyną borealną, olszyną na torfie oraz borem świerkowym. Brak oddziaływań antropogenicznych i związanej z nimi eutrofizacji świadczy, że rozprzestrzenianie się szuwara jest wynikiem procesów naturalnych.

91D0 Bory i lasy bagienne

Na terenie Kaszun siedlisko 91D0 jest reprezentowane przez dwa zespoły borów: zespół sosnowego boru bagiennego *Ass Vaccinio uliginosi* – *Pinetum Kleist* 1929, oraz zespół borealnej świerczyny *Ass Sphagno girgensohnii-Piceetum Polak*. 1962. Bory sosnowe bagienne występują na podłożu organogenicznym wytworzonym z torfu wysokiego. Ich drzewostan składa się z sosny zwyczajnej i różnej ilości brzozy brodawkowatej. W stadium regeneracyjnym, bądź we wczesnych etapach sukcesji pierwotnej na torfowisku większy udział w drzewostanie posiada brzoza. Pod okapem drzewostanu licznie występują bagno zwyczajne i borówka bagienna – gatunki uważane za charakterystyczne dla zespołu. Elementem wyróżniającym zespół spośród innych borów sosnowych, a także odróżniającym go od bagiennych świerczyn jest liczne występowanie gatunków przechodzących z torfowisk wysokich tj. z klasy *Oxycocco-sphagneteta*. Ich obecność świadczy o prawidłowych stosunkach wodnych.

Świerczyny bagienne zajmują siedliska z wysokim poziomem wód gruntowych, na glebach wytworzonych z torfu przejściowego lub nawet torfu niskiego. W drzewostanie dominuje świerk pospolity. Domieszkowo występuje także brzoza omszona, która może zwiększać swój udział we wczesnych etapach sukcesji lub regeneracji boru. Runo budują gatunki charakterystyczne borów na gruntach mineralnych oraz torfowce, a w szczególności torfowiec *Girgensohna*. Brak gatunków przechodzących z torfowisk wysokich i krzewinek bagna zwyczajnego oraz borówki czernicy odróżnia je od bagiennych borów sosnowych.

Względna powierzchnia tego siedliska została oceniona na ocenę C, tj. stanowi ono 0-2% powierzchni całkowitej występowania tego siedliska w Polsce. Jego stopień reprezentatywności został określony jako dobry (B).

Dobrze zachowane bory sosnowe bagienne (ocena FV) zajmują powierzchnie około 31,5 ha. Znajdują się w sąsiedztwie wsi Bugi oraz w niecce sąsiadującej od południowego wschodu z Jeziorem Potar oraz na południe od nasypu starego toru kolejowego. Pozostałe stanowiska, oceniono na U1 ze względu na młody, odnawiający się dopiero drzewostan. Większość borów sosnowych pochodzi ze sztucznego odnowienia. Stan zachowania świerczyn borealnych w większości oceniono jako bardzo dobry A. Ze względu na skład gatunkowy runa, które budują gatunki charakterystyczne borów na gruntach mineralnych oraz torfowce, a w szczególności torfowiec *Girgensohna* stopień zachowania struktury oceniono na II. Świerczyny, w większości stanowisk, pochodzą z odnowienia naturalnego. Zajmowane przez nie powierzchnie były niegdyś wykorzystywane do uprawy sosny zwyczajnej, o czym świadczy obecność ponad 150 letnich sosen, górujących nad borami świerkowymi. Stanowiska ocenione na U1 odznaczały się młodym drzewostanem i niewykształconą strukturą przestrzenną, lub też znajdowały się w strefie ekotonowej z sąsiadującymi olsami, co spowodowało zaburzenie ich struktury gatunkowej.

Dobry stan zachowania borów bagiennych i dobre perspektywy ochrony wynikają z ich występowania w zwartym kompleksie lasów, na nieznacznie tylko zmienionych siedliskach, odznaczających się właściwymi stosunkami wodnymi i troficznymi pozwalając na ocenę stopnia zachowania funkcji i możliwości odtworzenia na I.

Zachowanie borów bagiennych na terenie Kaszun wymaga jedynie ochrony biernej, polegającej na przeznaczeniu ich do naturalnej sukcesji i wyłączeniu z użytkowania gospodarczego. Ze względu na

możliwość gradacji szkodników (monokultury drzew iglastych) należy zachować prowadzenie zabiegów sanitarnych.

*91E0 Łęgi wierzbowe, topolowe, olszowe i jesionowe

Lasy łęgowe na terenie obszaru Natura 2000 Kaszuny są reprezentowane przez jedno stanowisko łęgu olszowo-jesionowego Ass Fraxino-Alnetum, znajdującego się na północ od Jeziora Potar, w dolinie cieków wodnych, odprowadzających wodę z jeziora.

Zajmują powierzchnię około 7,55 ha, co stanowi 2,86% powierzchni obszaru. Względna powierzchnia tego siedliska została oceniona na ocenę C, tj. stanowi ono 0-2% powierzchni całkowitej występowania tego siedliska w Polsce. Jego stopień reprezentatywności został określony jako dobry (B). Odznaczają się dobrym stanem zachowania, bogatą strukturą gatunkową, obecnością gatunków charakterystycznych, rozbudowaną stratygrafią i strukturą wiekową stąd stopień zachowania oceniono na B. Dojrzały drzewostan olszowy z domieszką brzozy omszonej i świerka pospolitego. W warstwie A2 występuje także jesion wyniosły. Warstwa krzewów zbudowana z gatunków drzewostanu, porzeczki czarnej i czerechy pospolitej. Ze względu na runo ziołoroślowe z gatunkami charakterystycznymi oraz w miejscach zatopionych z fragmentami szuwara wielkoturzykowego stopień zachowania struktury oceniono na II. Pod okapem jednowiekowej warstwy głównej drzewostanu rozwinęła się bogata struktura gatunkowa i piętrowa lasu pochodzącego z naturalnego odnowienia. Jedynie brak drzew w najstarszych klasach wieku oraz jednowiekowość i jednopiętrowość warstwy A1 odróżnia je od lasów naturalnych.

4.3. Zagrożenia, presje i działania mające wpływ na obszar

Najważniejsze oddziaływania i działalność mające duży wpływ na obszar

Oddziaływania negatywne			
Poziom	Zagrożenia i presje [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne / zewnętrzne [i o b]
H	C01.03		i
M	J02.01		i
M	K02.01		i
M	K01.02		i
M	J01.03		i
H	B01.01		i
H	B02.02		i
H	B02.04		i
M	K02.02		i
Oddziaływania pozytywne			
Poziom	Działania, zarządzanie [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne / zewnętrzne [i o b]
H	X		i

Poziom: H = wysoki, M = średni, L = niski.

Zanieczyszczenie: N = stosowanie azotu, P = stosowanie fosforu/fosforanów, A = stosowanie kwasów/zakwaszanie, T = toksyczne chemikalia nieorganiczne,

O = toksyczne chemikalia organiczne, X = zanieczyszczenia mieszane.

i = wewnętrzne, o = zewnętrzne, b = jednocześnie.

4.4. Własność (opcjonalnie)

Typ		[%]
	Krajowa/federalna	0

Publiczna	Kraj	0
	związkowy/województwo	
	Lokalna/gminna	0
	Inna publiczna	0
Własność łączna lub współwłasność		0
Prywatna		0
Nieznana		100
Suma		100

4.5. Dokumentacja (opcjonalnie)

Kondracki J. 2001 Geografia regionalna Polski. PWN, Warszawa 440 ss. Matuszkiewicz J., M. 2005 Zespoły leśne Polski Wydawnictwo Naukowe PWN Tomaszewicz H. 1979 Roślinność wodna i szuwarowa Polski (Klasy: Lemnetea, Charetea, Potamogetonetea, Phragmitetea) wg stanu zbadania na rok 1975. Rozprawy UW, 325. Warszawa, Uniwersytet Warszawski, 160 pp. Wyniki monitoringu. Skalnica torfowiskowa Saxifraga hirculus. GIOŚ. Projekt Planu Zadań Ochronnych dla obszaru Natura 2000 PLH280040 Kaszuny; Wyk. Instytut Ochrony Środowiska-Państwowy Instytut Badawczy w Warszawie, Olsztyn, 2013.

5. STATUS OCHRONY OBSZARU (OPCJONALNIE)

[Powrót](#)

5.1. Istniejące formy ochrony na poziomie krajowym i regionalnym:

Kod	Pokrycie [%]	Kod	Pokrycie [%]	Kod	Pokrycie [%]
PL04	100.0				

5.2. Powiązanie opisanego obszaru z innymi formami ochrony:

na poziomie krajowym lub regionalnym:

Kod rodzaju	Nazwa terenu	Rodzaj	Pokrycie [%]
PL04	Równiny Orneckiej	-	100.0

6. ZARZĄDZANIE OBSZAREM

[Powrót](#)

6.1. Organ lub organy odpowiedzialne za zarządzanie obszarem:

Organizacja:	Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Olsztynie
Adres:	Polska Dworcowa 60 10-437 Olsztyn
Adres e-mail:	sekretariat.olsztyn@rdos.gov.pl

6.2. Plan(-y) zarządzania:

Aktualny plan zarządzania istnieje:

☒	Tak	Nazwa: Zarządzenie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Olsztynie z dnia 5 listopada 2014 r. w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura
-------------------------------------	-----	--

2000 Kaszuny PLH280040

Link: <http://edzienniki.olsztyn.uw.gov.pl/legalact/2014/3624/>

☐ Nie, ale jest w przygotowaniu

☐ Nie

7. MAPA OBSZARU

[Powrót](#)

Nr ID INSPIRE:

PL.ZIPOP.1393.N2K.PLH280040

Mapa załączona jako plik PDF w formacie elektronicznym (opcjonalnie)

☒ Tak ☐ Nie

Odniesienie lub odniesienia do oryginalnej mapy wykorzystanej przy digitalizacji granic elektronicznych (opcjonalnie)